

ГОРЕ НАЧАЛЬНИКА РЕМКОНТОРИ

— За що це ви його так лупцюєте?
— Та як же його не лупцювати? Вчора тільки дах відремонтував, а він заліз, клятий, і все поламав.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

п е р е щ ь

№ 22 РІК ВИДАННЯ XV

ЦІНА 1 КРБ.

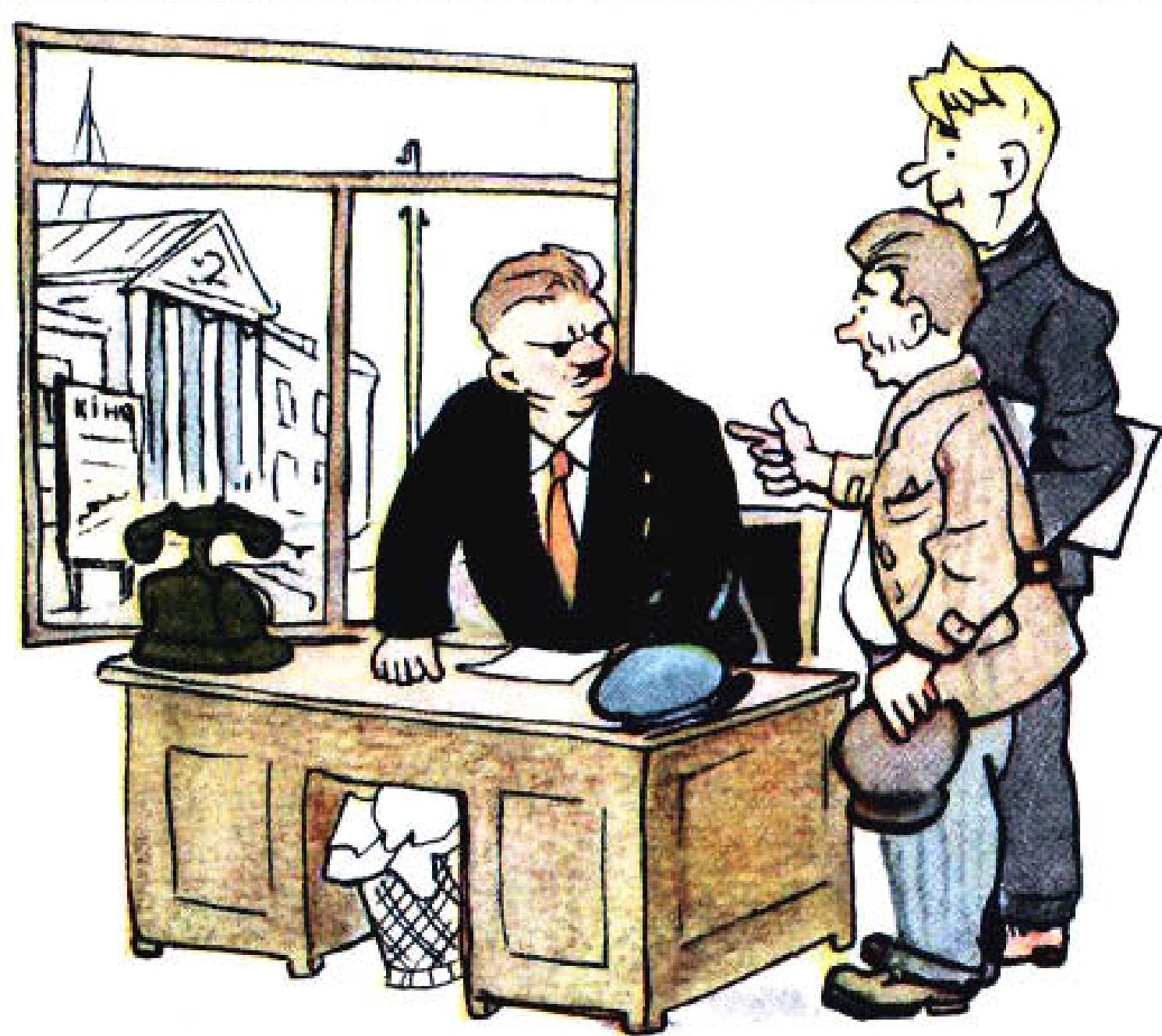
КИЇВ. ЛИСТОПАД 1955

На шахтарські теми

Редакція видає чергову серію карикатур «На допомогу стінгазетам» для оформлення шахтарських стінних газет. Нижче друкуємо карикатури з цієї серії.

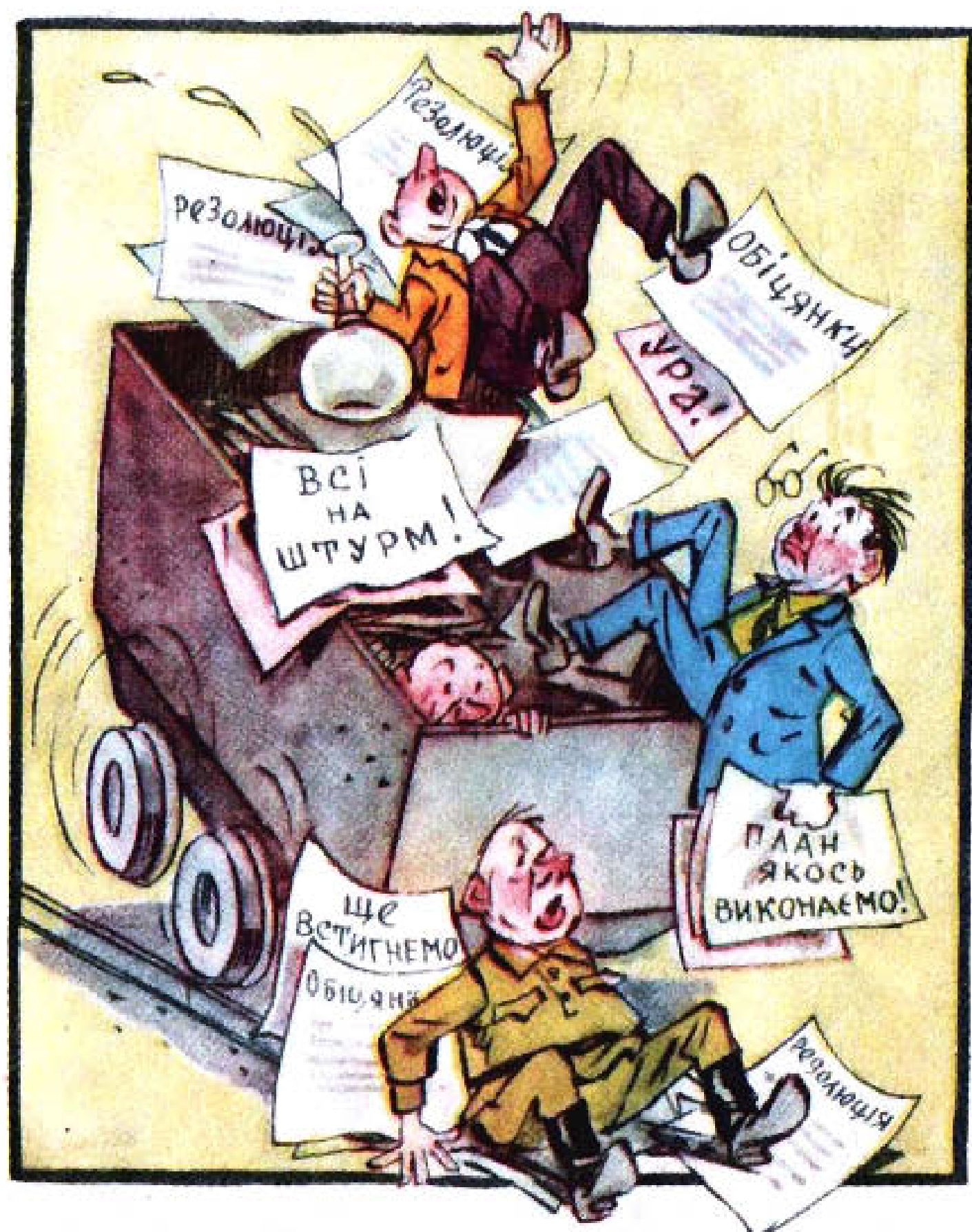
На улюбленому конику.

— Що? Клуб не опалюють ще й досі? Я ж їм дам жару!..
 — Не треба. Дайте їм краще вугілля, — жару вони без вас нароблять!

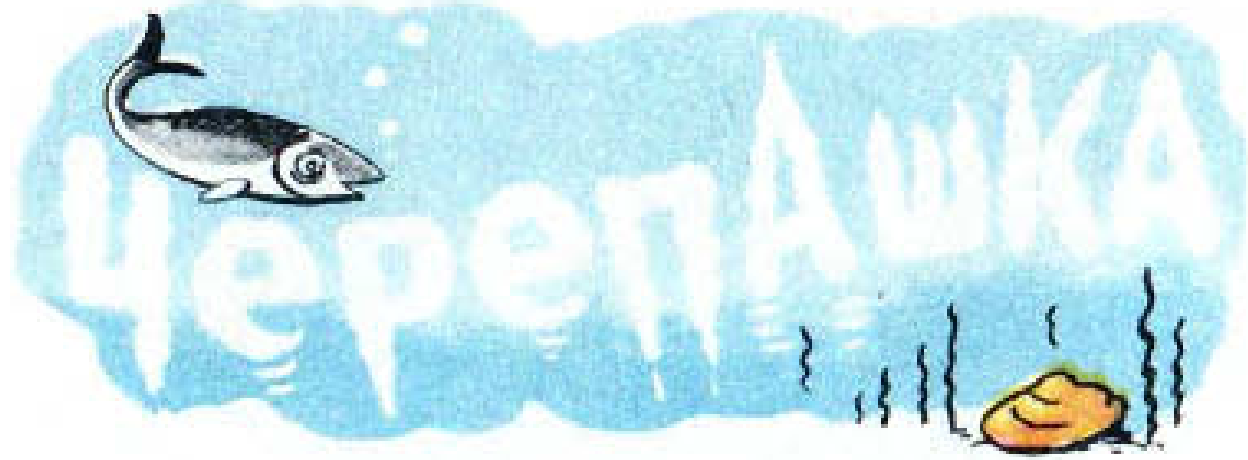
— Брехня! Пишуть, що я три дні на роботу не виходив, а я цілих п'ять днів прогуляв...

Забурились.

Рада б душа в шахту...

Про неї риби так любили говорити:
«Куди до нас рівняйтесь їй!
Нехай лежить собі, у мул зарита,
В рослинності слизькій».
Минали дні... Її не помічали,
За нікудишню всі її вважали,
Звичайно, і не тиждень, і не два.
Та ось вона свою щілинку розкрива!
Щось блиснуло, мов промінь серед ночі,—
У ній, крізь гру світіння чарівну,
Усі побачили, повитріщавши очі,
Перлину величезну, осяйну!

Буває й чоловік,— простий, із мовчазних,
Його обходять і не помічають,
А скільки є, того й не знають,
Талантів часом у таких!

Переклад з російської
Д. БІЛОВСА.

Принциповий БРАКОРОБ

Добрядчий будинок спорудив Станіславський облбудтрест у м. Долині. Не будинок, а писанку. Стіни в ньому розмальовані, стеля — розписана. По стінах тече, із стелі ллє... А що вже підлога, та вікна, та двері — сама тобі різьба по дереву. Та, як видно, різали те дерево косо й криво — двері не зачиняються, вікна не відчиняються, а підлога скалиться десятками широких щілин.

Робітники ліспромгоспу № 7, для яких було збудовано цей будинок, заглянули в нього — й жахнулися. Кинулися шукати... бракоробів-будівельників, а їх уже й слід прохолов. І почалася відтоді писанина.

Робітники пишуть керуючому облбудтрестом т. Медведєву: схаменіться, мовляв, що ви наробили! А він мовчить.

Робітники, занепокоєні загадковою мовчанкою, допитуються у виконкомі обласної Ради, чи не проковтнув часом язика т. Медведєв?

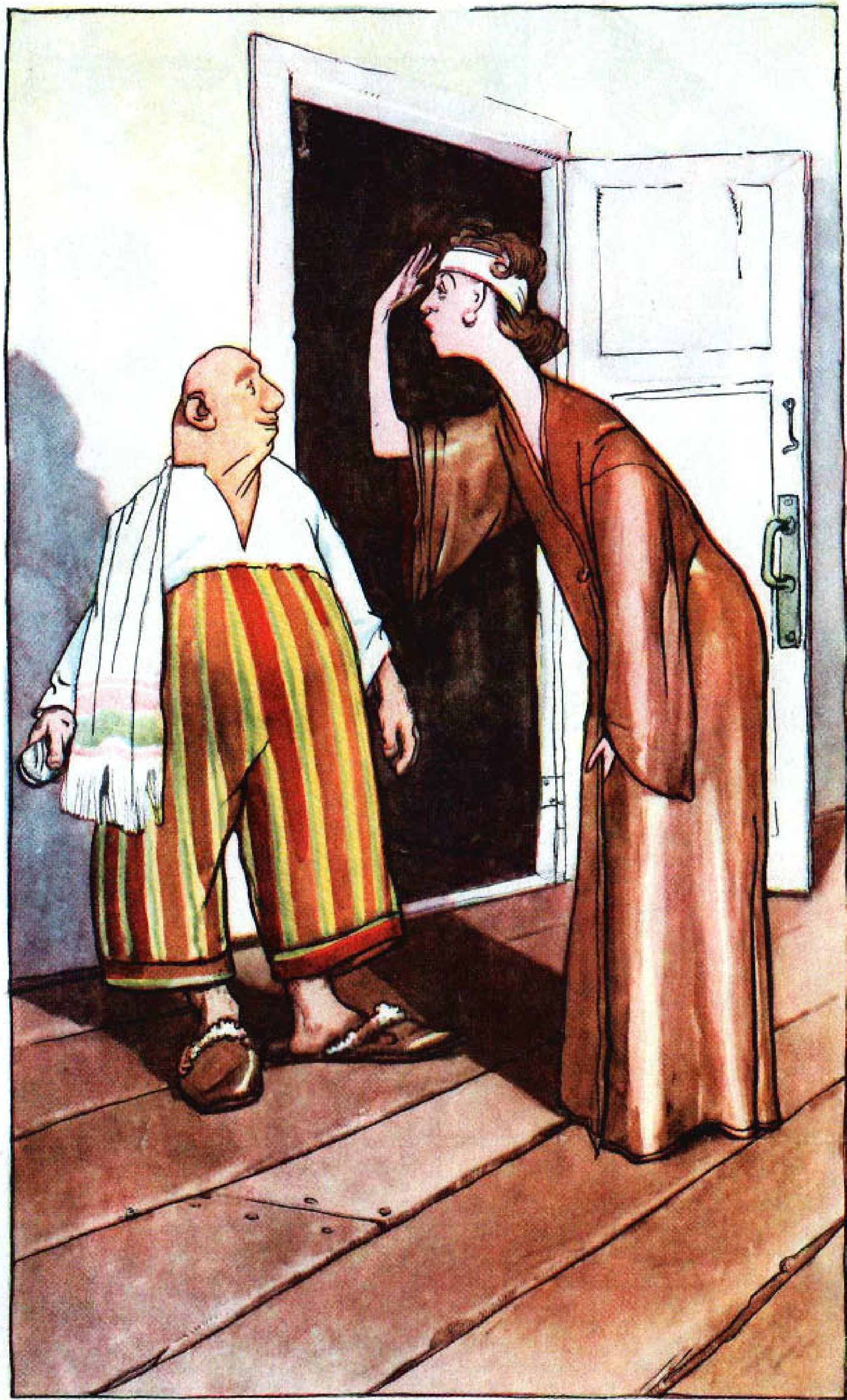
— Ні,— відповідає їм заступник голови облвиконкому т. Бабенко,— язик у т. Медведєва на місці, і він обіцяє найближчим часом ліквідувати недоробки в гуртожитку.

Було це ще в перших числах серпня. Минув місяць, почався другий, а «найближчий час» так і не настав.

Знову робітники звернулися до виконкому обласної Ради. Цього разу їм уже відповів інший заступник голови — т. Донченко: «Повідомляємо, що виконком Станіславської обласної Ради депутатів трудящих зобов'язав керуючого облбудтрестом т. Медведєва до 1 жовтня 1955 року виправити недоліки, які були припущені при будівництві гуртожитку, та привести в належний стан вищевказане приміщення».

Але «вищевказане приміщення» як стояло, так і стоїть скособочене, обідране, для всіх вітрів і дощів відкрите. А керуючий трестом як стояв на своїй позиції, так і досі ні на крок з неї не зрушив.

Принциповий бракороб!

— Ваш син влучив мені каменюкою в голову.
— Що ви кажете?! І з великої відстані?

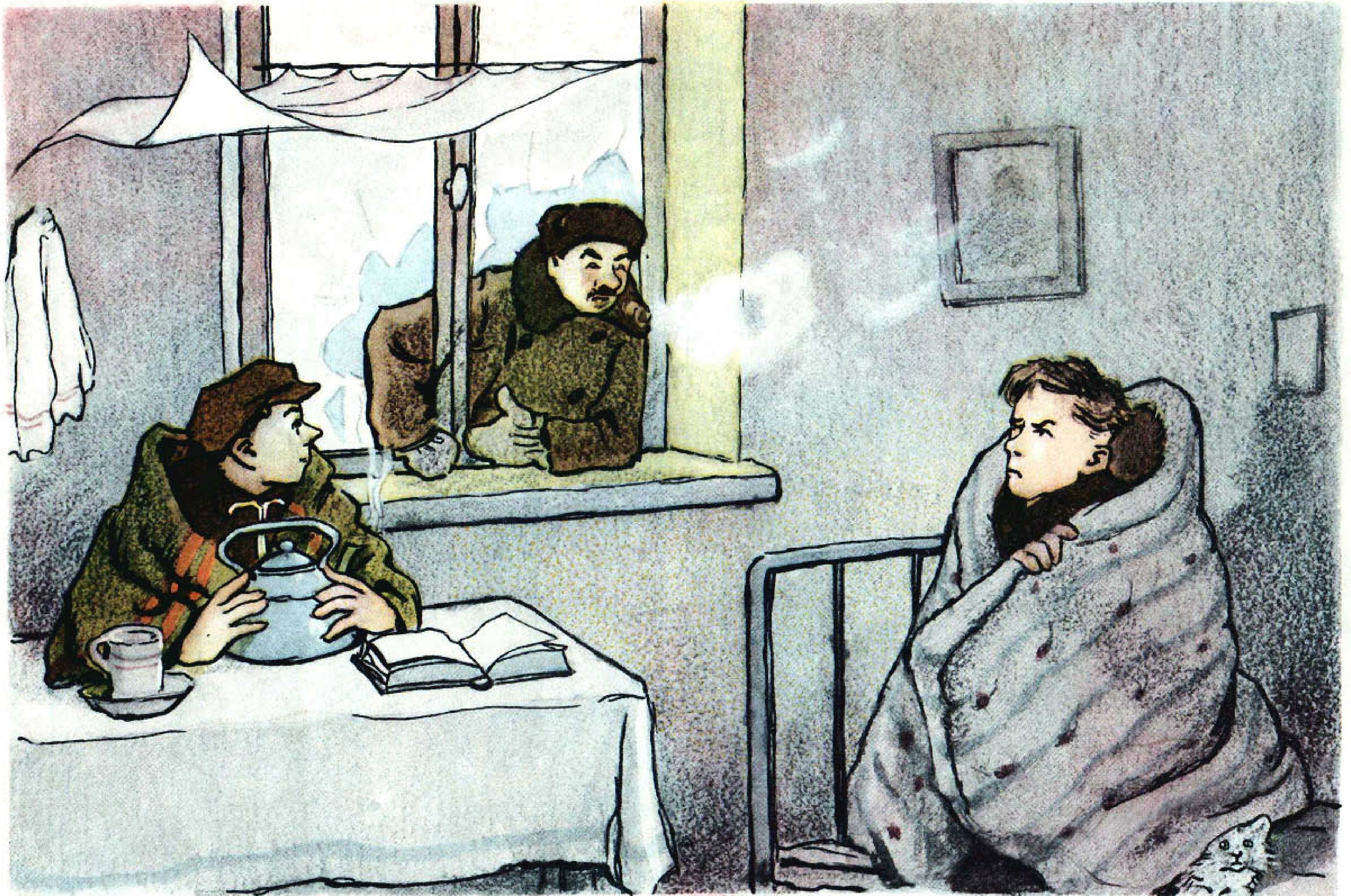
Павло КЛЮЧИНА

КРИКЛИВА КУРКА

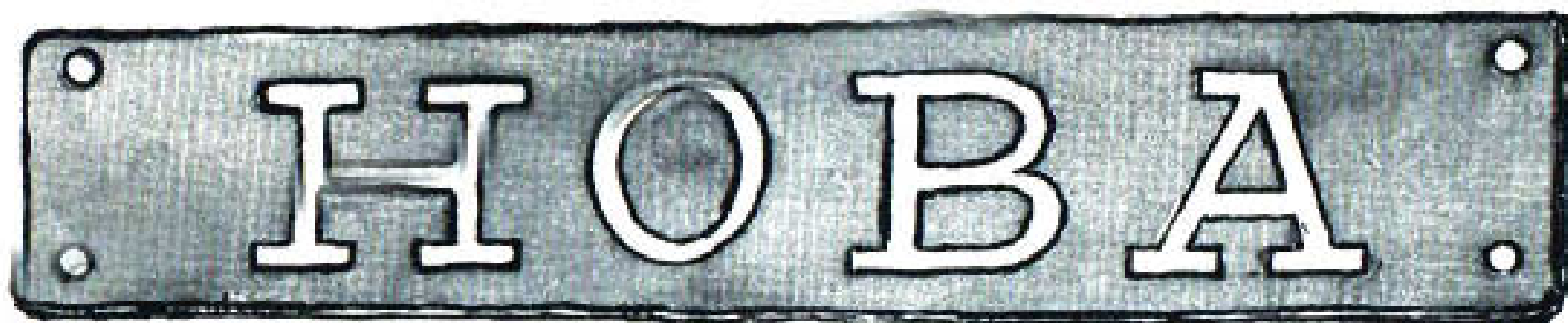
(БАЙКА)

Одного ранку
Біля ганку
Рябенька Курочка зчинила крик.
Сполохались і Півень, і Індик,
І навіть Гуси їсти перестали:
«Що сталося?» — здивовані питали.
А Курка кудкудакала на всі лади,
Кричала, кликала: «Сюди! Сюди! Сюди!
Я покажу диковину велику —
Не бачили такої зроду-звіку!»
Всі птиці збіглися: «Цікаво це!
Ану покажуй, що ти там створила?».
Рябенька лися під кушем розрила —
І всі побачили... яйце.

Звичайна річ! У чому ж справа?
Хотіла курка слави!

— Ну, як хлопці, вам не холодно?

вулиця

У Києві понад вісімсот вулиць, що мають назву «Нова».

Дозвольте про випадок вам розповісти,
Що трапився в нашій чудовому місті.
Юнак і дівчина в дорозі зустрілись,
В путі познайомились і полюбились.
Дорозі — кінець. Рук міцне потискання.
Адресу юнак запитав на прощання.
Сказала дівчина поспішно адресу:
— Пиши мені в Київ, Нова, номер десять.

З тієї хвилини все знову і знову
Тягло того хлопця на вулицю Нову.
Примчав він у Київ. Приїхав і зрання
Шукати адресу пішов без вагання.
Гадав він, що легко йому відшукати
На вулиці Новій той номер десятий.
Не йшов, а летів він на крилах кохання.
...Гірке його ждало розчарування.
Вона не жила у десятім будинку!
Узнав він у мешканців дому «новинку»,
Що в Києві вулиць Нових вісімсот...
І зблід... Похитнувся... Зомліє от-от.
Порадили хлопцеві люди хороші
Піти розпитати про все в листоноші.

Подався на пошту найближчу юнак,
Там сивий начальник сказав йому так:
— У нас плутанина з Новими проклята:
Шукай на одній з восьмисот адресата!

Тоді у міськраду мерщій він. Міськрада
Йому пояснила, що радиться рада

Уже кілька років, а назв ще немає
Тому, що фантазії невистачає...

Та все пересилила сила любові:
Хлопчина об'їздив всі вулиці Нові.
Усі номери обходив він десяті
— Й кохану знайшов на чотириста п'ятій.

Шановна Міськрадо! Шановні Райради!
Невже у цій справі не буде розради?
Нові у нас вулиці родяться всюди —
Іх скоро в столиці до тисячі буде!
Невже в комунізм, що вже не за горами,
Йтимуть ці вулиці під номерами?
Відносно фантазії — також незгода:
Спитайте про назви в самого народу,
Спитайте — підкаже він назви навичні,
Дотепні, красиві і поетичні.

І от, щоб не бути в боргу, по порядку,
Я сам пропоную вам першу двадцятку.
Єднання народів — міцне і величне,
Чи є ж у нас вулиця Трьохсотріччя?
Нову вісімсоту порадив би я
Назвати славним ім'ям Нечая,
А вулицю Нову сімсот двадцять п'яту —
Ім'ям Кривоноса Максима назвати.
Нова триста сорок дев'ята незнана
Хай зветься віднині іменням Богдана.

Радищев. Рилсєв. Їх іменами
Звуться хай вулиці, створені нами.
Назвіть одну з Нових іменням «Варяга»
У пам'ять безсмертного руського флага.
Ім'ям броненосця «Потьомкіна» — другу,
«Очакова» іменем — третю подругу.

А наші сучасні герої чудесні!
От їм би у назвах цих вулиць воскреснути!
Юліус Фучик, наш Гаврилук —
Згадай ці імення, товариш і друг!
Всі героїчні молодогвардійці
Достойні у назвах вулиць втілитися.

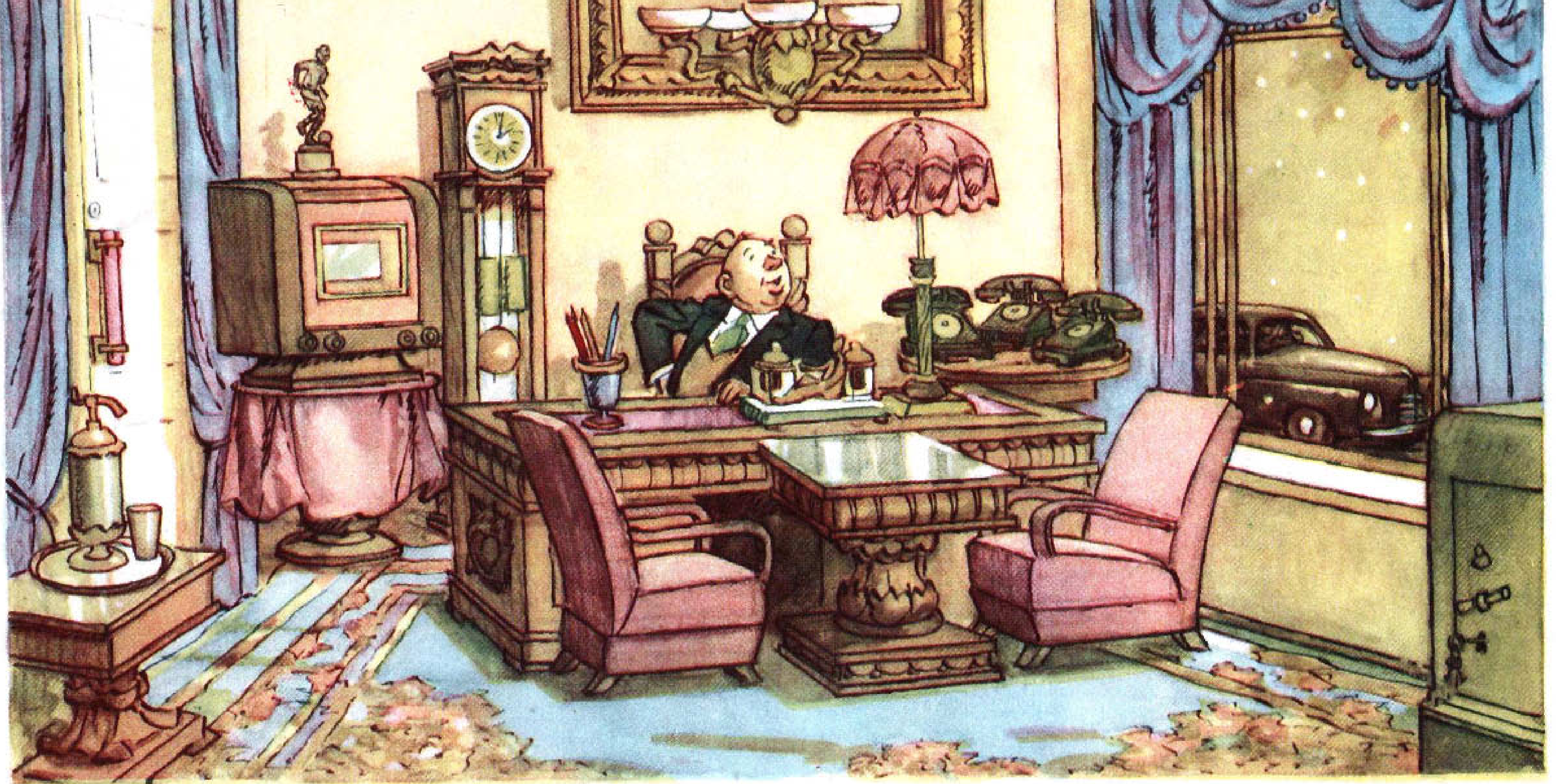
А наші письменники — світлий Грабовський,
Старицький, Руданський, Микола Островський
Макаренко, Пришвін, Олекса Десняк,
Васильченко, київський житель, земляк.

А наші чудесні сусіди — поляки,
Румуни, болгари — хай дружби познаки
На синіх табличках численних нових
Іменням героїв говорять про них.

Хай будуть Вишневі, хай будуть Соснові,
Хай Сонячні будуть ці вулиці Нові!
Хай вік старовинний з новим обнімається,
Хай Київ не цифрою людям згадається,
Красивий, зелений, шумливий, величний,
Безсмертний наш Київ, — новий і одвічний!

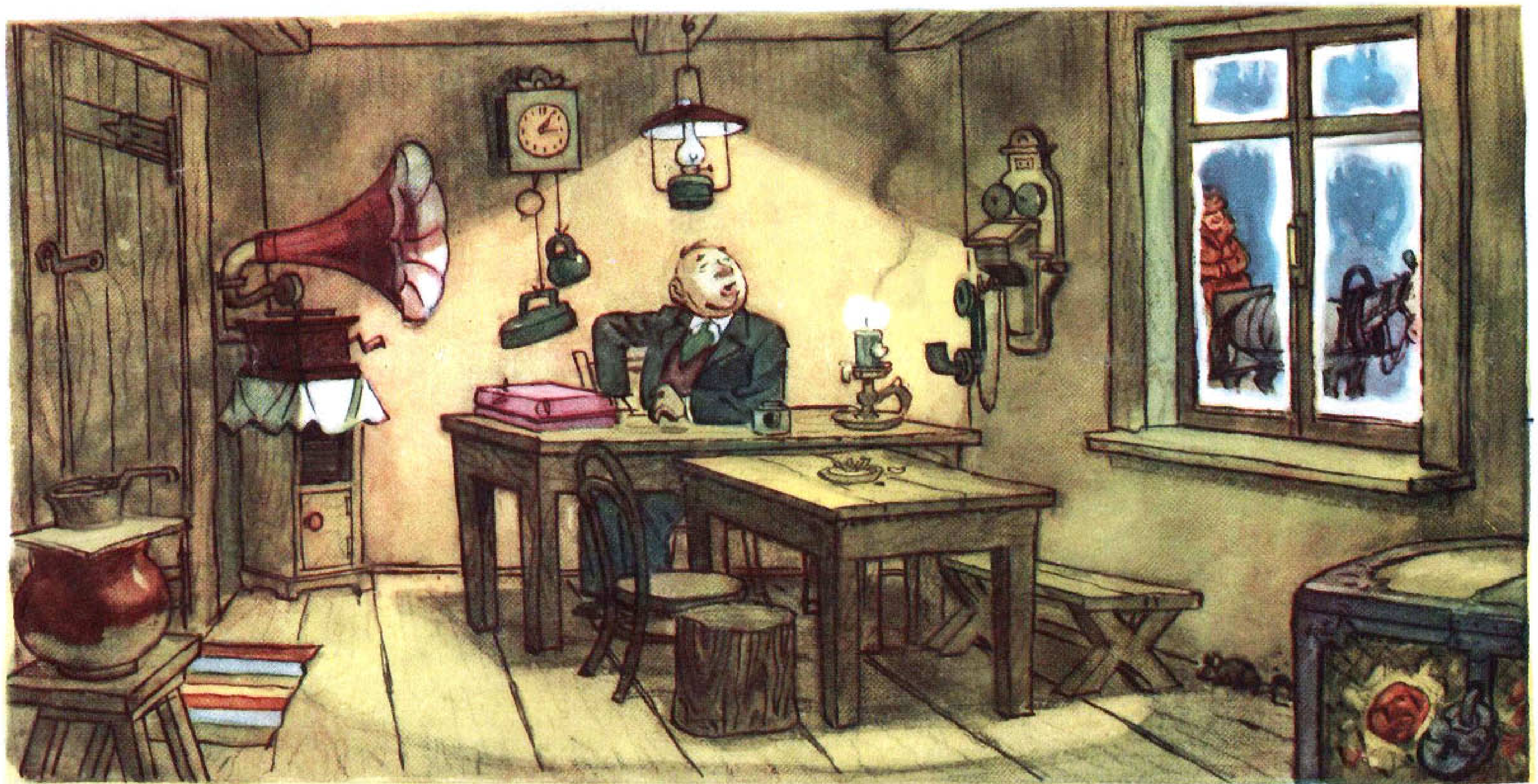
Степан КРИЖАНІВСЬКИЙ.

Стоїть обладнання старе
У нього на заводі,

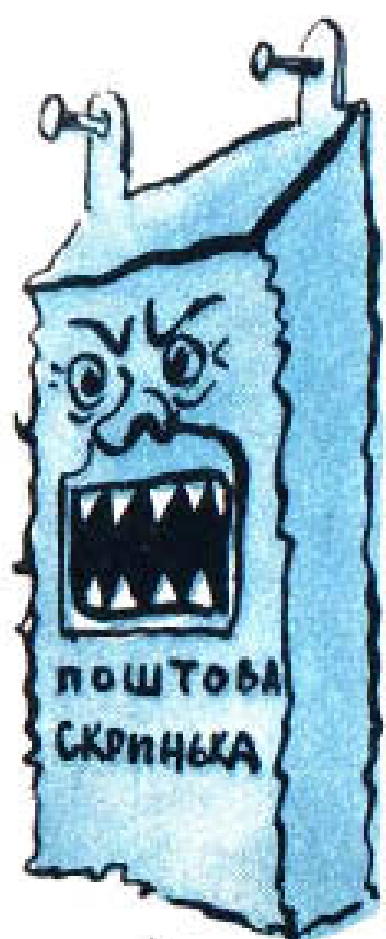
Лиш кабінет він обладнав
По найновішій моді.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Якби йому і кабінет
Так, як завод, обставить, —

Картина вийшла б ось яка,
А то ще й гірша навіть!

ОБЕРЕЖНО, КУСАЄТЬСЯ!

Нікому, мабуть, так не дошкуляють дворові собаки як листоношам. А оце віднедавна більш, ніж собак, листоноші почали боятися... квартирних поштових скриньок, що їх штампує Новомосковський міськпромкомбінат (Дніпропетровщина).

Кусаються скриньки!

З якого боку до них не підступайся, — врізаються в тіло гострими виступами.

Недавно торговельні працівники повернули Новомосковському райпромкомбінату (директор т. Головаш) 500 таких кусючих скриньок.

Виставка ШИФРЕТРЕВА

Страшно подумати, що буде, коли ці скриньки самого директора промкомбінату покусають. Хто ж тоді про якість продукції дбатиме?

І НЕ СПИТЬСЯ, Я НЕ ЛЕЖИТЬСЯ...

М'яко, дуже м'яко стелить голова Васильківської артілі «Деревообробник» (Київщина) т. Френкель. Чого тільки не кладуть у матраці, які керована ним артіль виробляє! Тут і пружини, і стружки, і навіть вата. Тільки, на відміну од усіх інших мебльових підприємств, в артілі «Деревообробник» і пружини, і стружки, і вату жужмом кидають у раму, збиту з необтесаних дощок, натя-

гають на раму смугасту матерію, наліплюють ярлик «І сорт» — і матрац готовий! Сотні таких потвор випускає у продаж артіль. Не одного вже покупця впіймали на цей гачок васильківські деревообробники. Ще б пак — хто не купить матрац І сорту?

Не задримо ми власникові такого матраца. Йому, напевне, і не спиться, й не лежить, і сон його не бере.

І голові артілі «Деревообробник» також не задримо, хоч йому і спиться, і лежить...

НИТОЧКА УРВАЛАСЯ...

Жив собі та торгував у крамниці № 5 в селі Соколові, Новомилятинського району на Львівщині, якийсь Семен Михайлович Петришин. Як він став продавцем, ніхто, крім голови правління ССТ Миколи Тимковича Олійника, не знав. Знали тільки, що жив він на широку ногу, бо частенько плував кооперативну касу з власною кишенею.

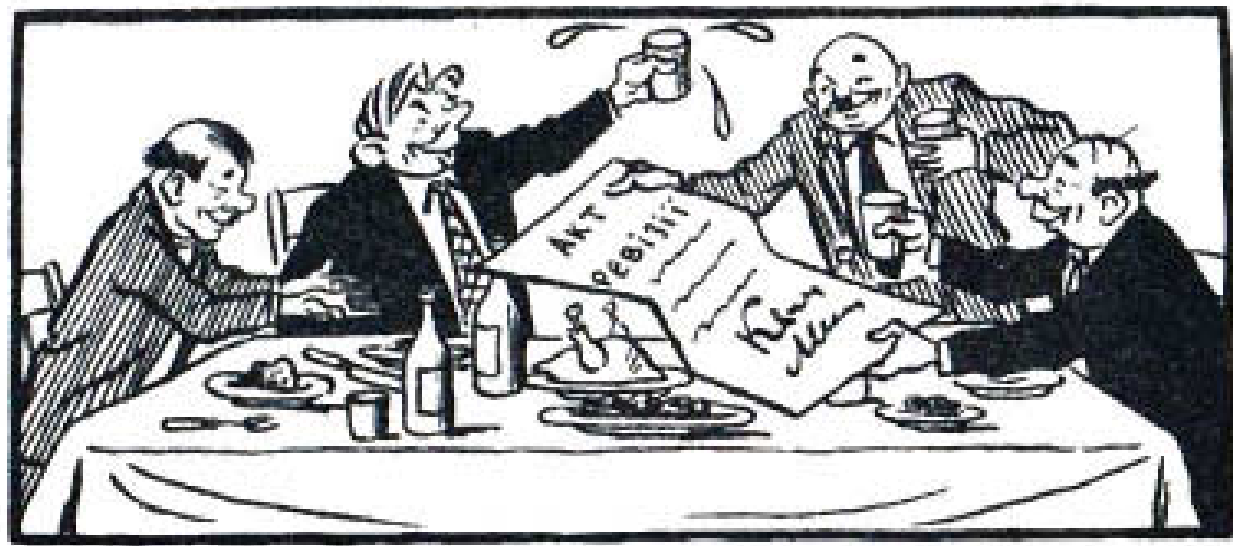
Тричі приїжджали до Соколова ревізори райспоживспілки Кіндрацький і Максимів і тричі, «наревізувавшись» вдома у Петришина, «не помічали» великої нестачі товарів у кооперативній крамниці.

А голова ССТ Олійник на кожних зборах хвалився роботою соколівського продавця, за приклад його всім ставив. От який, мовляв, Семен Михайлович Петришин! Вчіться у нього план виконувати!

Та скільки б, кажуть, ниточка не тяглася, їй буде кінець. Настав кінець і торговельній діяльності Семена Михайловича. З Нового Милятина приїхали нові ревізори і обірвали ниточку комерції цього крутія. Петришин опинився на лаві підсудних.

А як же з ревізорами Кіндрацьким і Максимовим, які й досі продовжують «ревізувати» торговельні точки? Як бути з головою правління ССТ Олійником, який добре знав про вправи Петришина?

Невже в Новому Милятині не знають, що винен не тільки той, хто крав, а й той, хто драбину держав?

ПІШЛО В ТРУБКУ...

Кожного дня у Ширяївському районі на Одещині з ранку і до пізнього вечора гудуть телефонні дроти, лунають телефонні дзвінки. Це колгоспи передають, а диспетчери МТС приймають зведення.

Раніше, за затвердженою формою державної звітності, колгоспи передавали зведення щоп'ятиденки: п'ятого числа, десятого і т. д. Секретареві райкому т. Гульському і голові райвиконкому т. Гуминському цей порядок не сподобався.

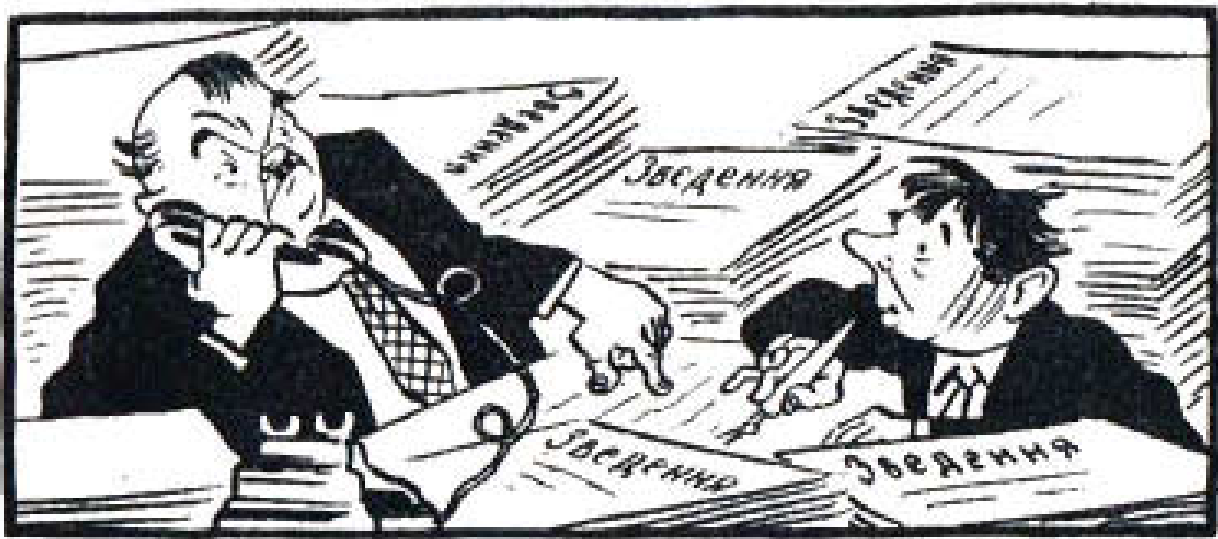
— Не облік, — сказали вони, — а щось таке — через п'яте-десяте!..

І дали розпорядження голові райплану збирати з колгоспів зведення щоденно.

І збирають. Півдня колгоспи дзвонять до МТС, півдня три МТС узагальнюють зведення, щоб передати їх районному начальству.

А районне начальство читає зведення і руки потирає. Нема потреби кудись виїжджати, десь бувати, щось бачити. І так, мовляв, усе видно...

Керівникам, може, все видно, а от МТС і колгоспам — обидно: надто вже багато дорогого часу йде в телефонну трубку!

ПРИБІГ, ПІДТРИМАВ, ДОПОМІГ...

— Що робити? Як бути? — бідкався техкерівник Козинської промислової артілі «19 березня» Митрофан Савелійович Дудко. — Цегла не випаюється, вапно не обпалюється, торф не добувається, план зривається... Цифра виходить така, що на неї просто дивитися сором. Хто б нам допоміг? Хто б нас поставив на ноги?..

— Я допоможу! — ляснув його по плечу інженер Ровенської облпромради Панченко Михайло Іванович.

— Звідки ви взяли? З неба впали? — закліпав очима техкерівник.

ДОВЧИВСЯ...

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Якщо ти й далі погано вчитимешся, я тебе з дому вижену!

— Ну то й виганяй, — я вже знайшов собі наречену з кімнатою...

— Не з неба, а з області. Мене направили витягати вас із прориву. І я вас витягну! Тільки давайте спочатку трохи підкріпимося, сил наберемося.

І, не гаючись, пішли наші герої до буфету сил набиратися.

— Я вас підтримаю! — сказав інженер після першої чарки.

— Я вас підміну! — пообіцяв після другої.

— Я вас поставлю на ноги! — почав божитися після третьої.

— Я вас виведу... — додав після четвертої.

І що б ви думали? Всі свої обіцянки інженер виконав того ж дня.

Вийшли вони веселі та бадьорі з буфету — і зразу ж почалося.

Похитнувся техкерівник — інженер підтримав.

Упав техкерівник — інженер підняв.

Став техкерівник на коліна — інженер його на ноги поставив.

Заліз техкерівник в баюру — інженер його вивів.

Виконавши таку каторжну роботу, переспав Панченко в готелі і з великим шумом і дзвоном у голові подався назад, в область...

Часто навідується інженер Панченко в Козин. І всі його візити такі ж ефективні й дійові, всі вони так же починаються й закінчуються, як і описаний, але...

Цегла не випаюється, вапно не обпалюється, торф не добувається.

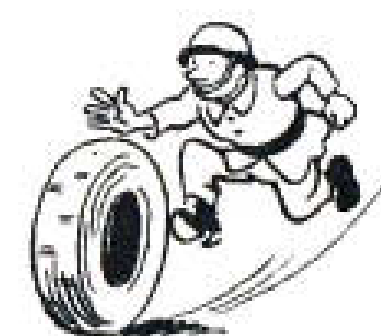
Що й казати, важкувата ділянка попалася облпромрадівському помагачеві!

НЕЗВІТАЙНІ ПРИГОДИ

НАКОПАВ ПЕРОМ кілька сот тонн вугілля начальник шахти № 2—2-біс ім. Дзержинського (Ровеньківський район на Ворошиловградщині) тов. Валущко І. Я. Незважаючи на те, що його вже судили за приписки, він продовжує качати «чорне золото» з своєї чорнилниці.

«РОЗЗУЛИ» ПОЖЕЖНУ МАШИНУ директор Керченського заводу ім. Войкова т. Іванов з начальником пожежної команди т. Індрулінасом. Вони наказали познімати з неї скати й поставити їх на вантажну машину.

Починаємо передачу з Дніпродзержинського заводу ім. газети «Правда». Сьогодні ми продемонструємо деякі успіхи керівників підприємства в боротьбі за технічний прогрес.

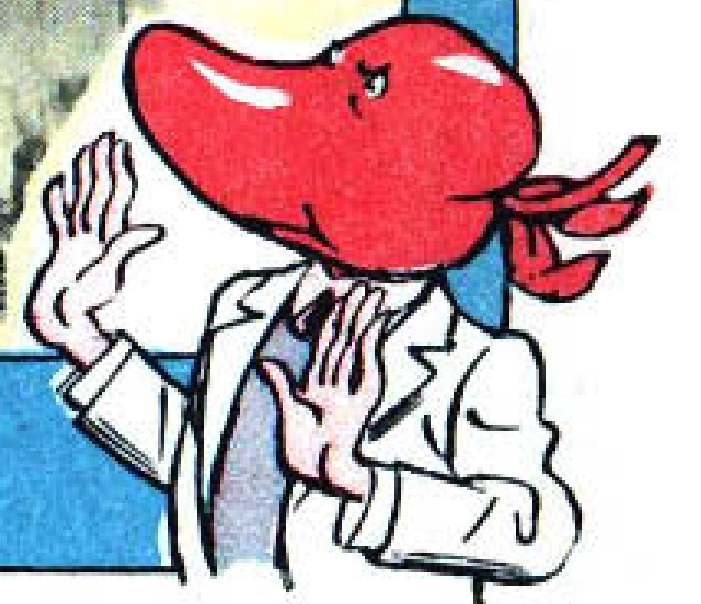
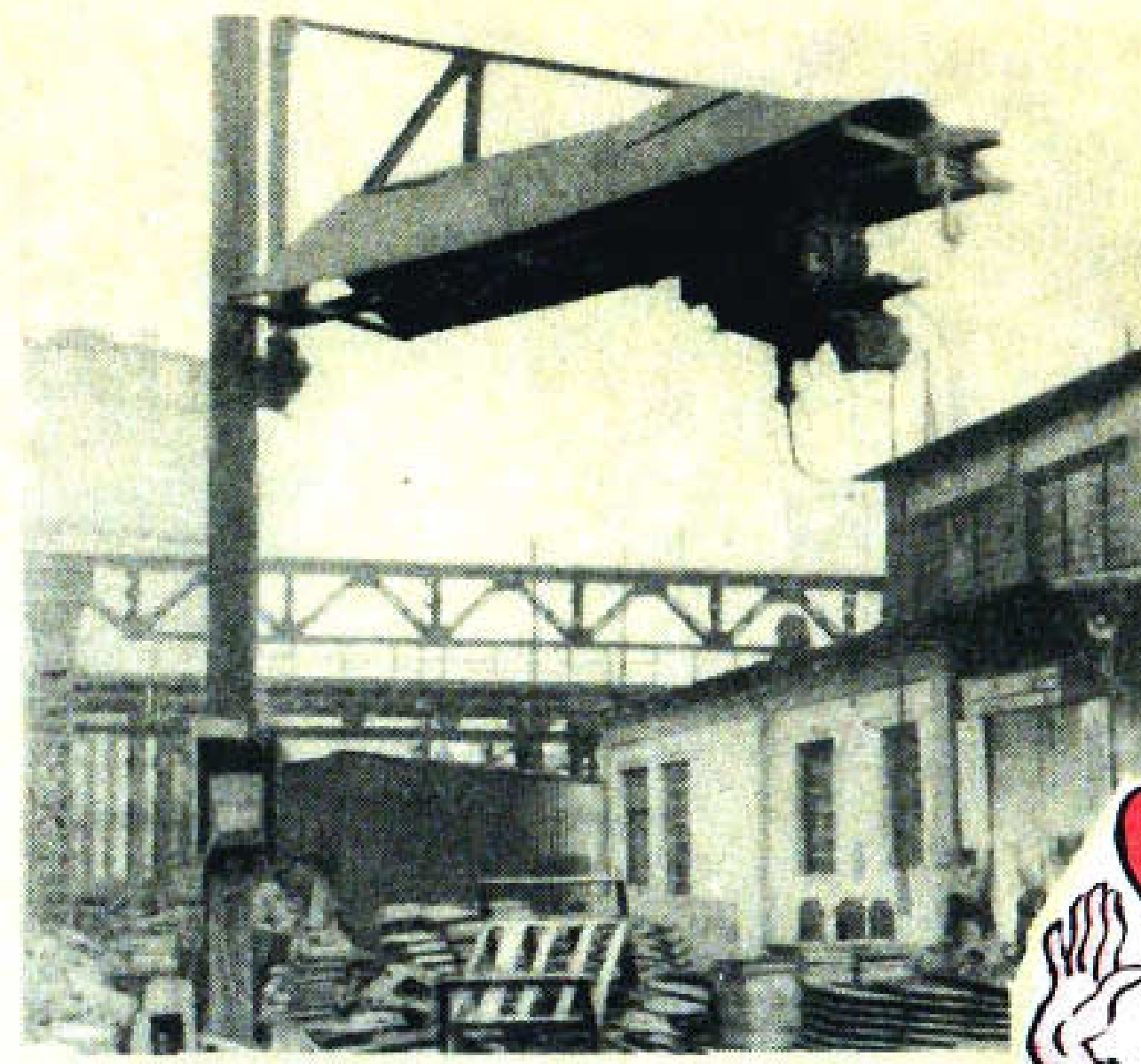
Перед вами — вантажопідійомник. За його допомогою робітники механічного цеху переносили вантажі з місця на місце. Останнім часом начальник механічного цеху т. Москаленко прийшов до висновку, що конструкція машини не зовсім досконала. І справді, щоб підняти і перемістити вантаж, треба включати підійомник, спрямовувати його рух... Морока! Начальник цеху увільнив робітників од такої мороки. Тепер підійомник не треба включати, пускати, регулювати... Тепер, обпираючись на корпус підійомника, один робітник береться з одного боку за ящик з деталями, а другий робітник — з другого. Гукнувши «Раз, два, взяли!», вони піднімають з землі вантаж і переносять його туди, куди треба.

Просто, зручно — і ніякої тобі мороки з тим підійомником. Хай собі висить вгорі і не заважає людям працювати!

На цьому ми закінчуємо передачу із заводу ім. газети «Правда». Як бачите, боротьбу за технічний прогрес тут піднято на недосяжну височину.

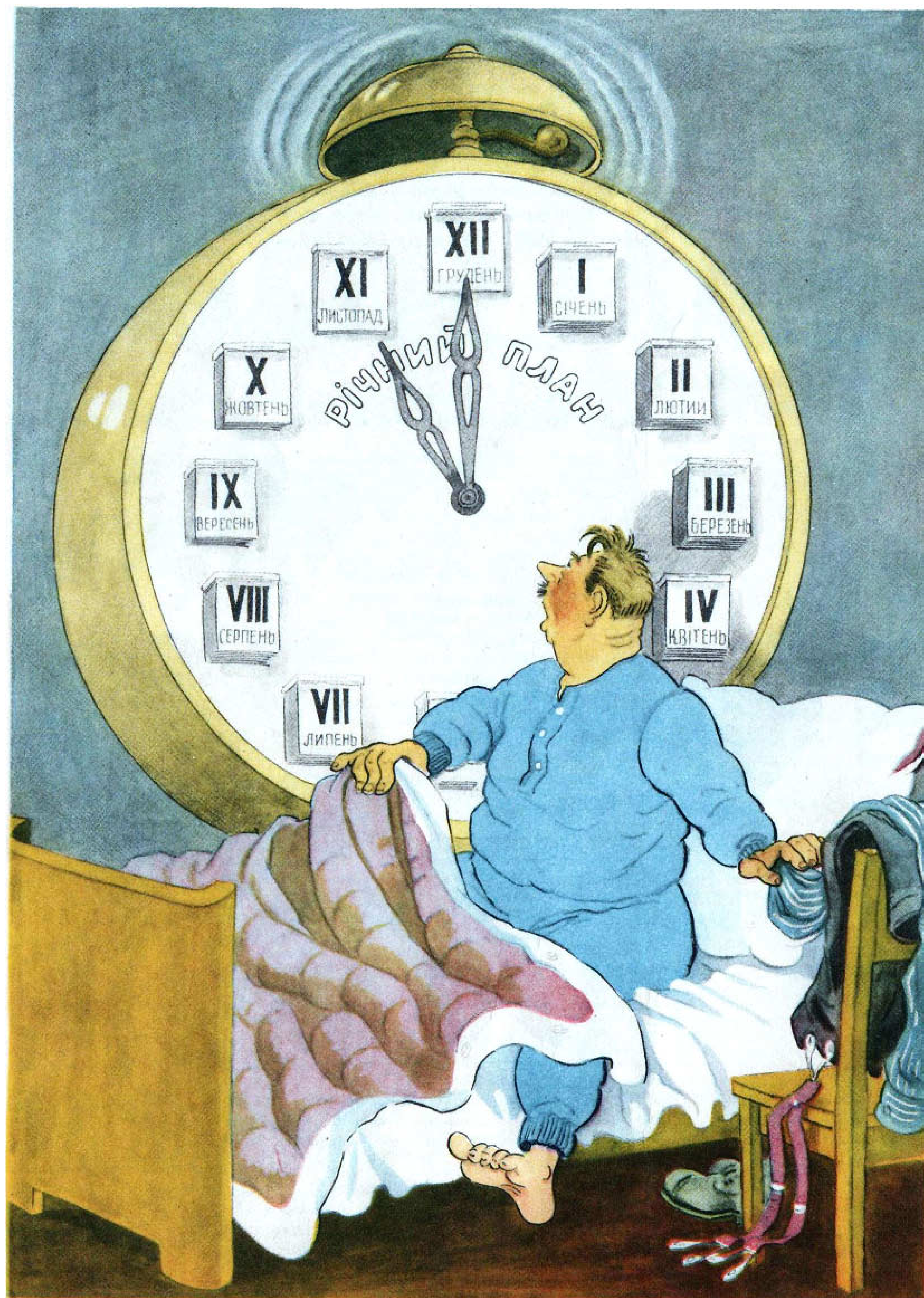
До наступного телебачення, товариші!

ТЕЛЕВІЗОР

БУДИЛЬНИК АВРАЛЬНИКА

Мал. БЕ-ША

— Ого! Здається, час уже за виконання плану братися.

БЮРОКРАТИЧНА ДРАБИНА

Прийшов обурений скаржник
До голови міськради.

— Писав я вам іще торік
Відносно балюстради.

Писав... Та й досі, уявіть,
Ніяких результатів.

— Не може бути! — спокій вмиць
Тут голова утратив. —

Листа тоді ж я передав
(Не все ж робить самому!)

У папці термінових справ
Заступникові своєму.

Скаржник подумав: «Може, й так»
І кинувся до зама,
Зустріла пісенька однак
І там його та сама:

— Ви заспокойтеся. Підстав
Нема для нетерпіння.

Я вашу скаргу переслав
У житлоуправління.

Скаржник — туди, одначе там
Дають нову пораду:

— Тепер, мабуть, потрібно вам
Сходити у райраду.

Пішов туди. Звідтіль мерщій
Іще кудись послали.

Драбина ж довга і на ній
Щаблів отих чимало!..

Сходив багато установ,
Збив не одні підбори,
І от, кінець кінцем, дійшов
Скаржник до ремконтори.

А там йому відповіли:
— Допомогли б вам зразу,
Та як допомогти, коли
Нема на те наказу?

— Ні, ні! Того не може бути! —
Гукнув скаржник в тривозі.

— Нічого дивного — мабуть,
Затримався в дорозі!..

Скаржник похнюпився й пішов,
Лишивши ремконтору,
Топтатъ пороги установ
Тепер вже знизу вгору.

Проходить так він скільки днів,
Сказати важко нині —
Драбина ж довга, і щаблів
Багато на драбині!..

Євген БАНДУРЕНКО.

Політ Перця

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Біля вокзалу станції Стрий є два сквери. У тих скверах чимало табличок, які закликають берегти зелені насадження і не м'яти траву. А на самих зелених насадженнях, тобто на деревах, красуються досить різноманітні за змістом бляшані й дерев'яні «плакати». Менш важливі з них прибиті до стовбурів великими цвяхами, більш важливі — товстими кистелями.

Не віряться нам, Перче, що начальник вокзалу т. Штерман вважає, що дерево, «підкріплене» кистелями, краще росте й розвивається. Він, на нашу думку, просто не хоче бачити різниці між живим деревом і залізничною шпалюю.

М. ШЕВЧЕНКО.
Г. ПЕТРОВ.

Львівська залізниця.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Дозволь на твоїх сторінках відзначити ювілейну дату. Минуло десять років з того часу, коли Чернівецький облбудтрест приступив до будівництва ветеринарної лікарні в Сокирянах. Так енергійно приступив, що тепер ніяк уже відступити не може: все буде та буде...

Довго працівники тресту товклися біля головного корпусу лікарні, вже навіть готувалися здати цей об'єкт, а він не витримав і... завалився. Довелося починати все знову.

Минали місяці, роки... Нарешті, вдруге звели корпус. Вкрили його дахом. Потім розкрили, потім знову вкрили...

Кілька років тому будівельники почали споруджувати інфекційний стаціонар, обмивочну з суширнею. Почали — й кинули. Невідомо ще,

коли ці об'єкти збудують, а їх уже ремонтувати треба: дещо встигло погнити, дещо почало валитися.

Усе падає з рук заповзятих будівельників, крім грошей — їх вони міцно в руках тримають: за десять років витратили на будівництво ветлікарні 421 тисячу карбованців.

Вітаючи керуючого Чернівецьким облбудтрестом т. Горюнова з ювілейною датою, нам хотілося б заодно й нагадати йому, що пора й честь знати.

М. ПАЩЕНКО,
зав. райветлікарнею.

Сокиряни,
Чернівецької області.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Запрошуємо тебе порибалити у нас, у рибколгоспі ім. Чапаєва. Снасті брати з собою не треба. Голова колгоспу Максим Лукич Несін навчить тебе, як ловити рибу на перо — на звичайне канцелярське перо.

Окрім пера, в розпорядженні голови колгоспу є ще й риболовецькі бригади.

Одна бригада, яка міститься в селі Черніні, більшу частину року працює в лісозаготівельних організаціях, пиляє і сплавляє колоди, а гроші вносить до колгоспної каси.

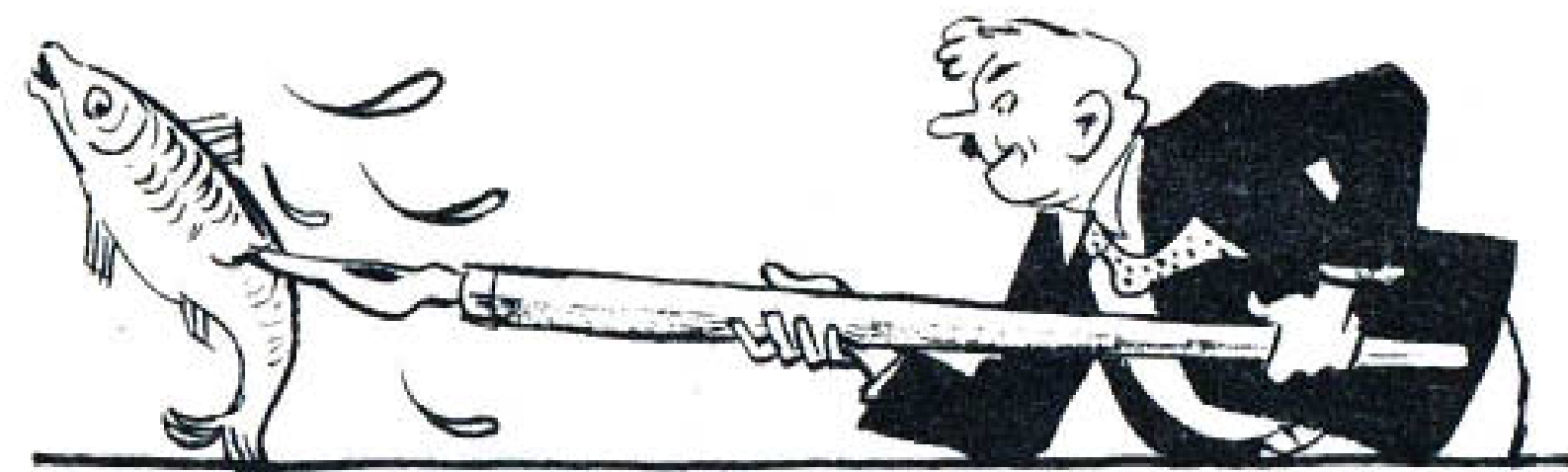
Умочивши перо в чорнильницю, М. Л. Несін заприбутковує ці гроші, як виторг за рибу, начебто виловлену і продану населенню.

Друга бригада рибалок закидає свої сіті в районі села Тарасівки, а рибу продає населенню по спекулятивній ціні, в 4—5 разів вищій за державну.

Вправно орудуючи пером, М. Л. Несін перетворює багатий виторг на багатий улов і звітує про те, що план перевиконано. Отак, закидаючи перо в чорнильницю, він кожного місяця виловлює як не 120, то 150 процентів плану. А в Київській міжобласній «Рибколгоспспіці» дуже раді «справній цифрі». То не біда, що риби не видно, зате — план є!

Г. СЕМЕНЕЦЬ,
голова сільради.
М. МИКИТЧИК,
агент райфінвідділу.

Вищедубечанський район,
Київської області.

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

Звідки взялося слово «бідон»? Ти над цим коли-небудь задумувався?

Ми думаємо, що воно походить від слова «біда». Справді-бо: придбали ми недавно молочні бідони, випущені Одеським заводом ім. Петровського. Майже всі вони нестандартні, в один входить тридцять шість літрів, у другий — тридцять

вісім, а в третій — ще більше.

Але це ще півбіди. Користуватися бідонами можна не більше двох-трьох днів. Кришки бідонів одриваються, наче їх тістом приліплено. Таких безголових посудин у нас уже набралось півсотні.

Як видно, дуже бідові бракороби подвизаються на згаданому заводі. Шкода тільки, що вони забули мудру приказку про те, що одна біда не ходить, — вона за собою ще й другу приводить.

І. ЗАЙЦЕВ.

Колгосп ім. Калініна,
Солонянський район,
Дніпропетровської області.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

★ Про нерентабельну роботу будівельного управління № 1 тресту «Артемшахтобуд» розповідалося в замітці «Збиточник», надрукованій у «Перці» № 13.

Секретар Сталінського обкому КП України т. Кигинько повідомив, що бюро Горлівського міськкому партії наклало на керуючого трестом «Артемшахтобуд» т. Агаркова суворе партійне стягнення. Матеріали на безпосередньо винних у збитках передано органам прокуратури.

★ «Клесівські кочівники» — під такою назвою в № 15 журналу було вміщено фейлетон про окремих сільських керівників Клесівського району, які постійно мешкали в

райцентрах, а в селах бували лише наїздами.

Секретар Ровенського обкому КП України т. Солейко повідомив, що критику журналу визнано правильною. Голови колгоспів тт. Зарудний, Дубовець та голова сільради Мелешук уже переїхали з райцентра до місця роботи. Голові сільради т. Миколаєнково оголошено догану і запропоновано йому та голові колгоспу т. Одноводу негайно перевезти сім'ї на місце своєї роботи.

★ У «Перці» № 15 було вміщено фейлетон О. Вишні «Охороняймо природу», в якому, зокрема, розповідалося про те, що головбух Коломацького державного млина Ба-

бак (Харківська обл.) стріляв з рушниць голубів.

Голова виконкому Коломацької райради т. Павленко повідомив, що Бабака за це з роботи знято.

★ У фейлетоні «Здоровенькі були!», адресованому керівникам шахти № 15-біс тресту «Сніжнян-антрацит» («Перець» № 17), розповідалося про байдуже, бюрократичне ставлення керівників шахти до побуту шахтарів.

Заступник начальника Головоцентродонбасвугілля т. Лукаш повідомив редакцію, що наведені у фейлетоні факти підтвердились. Помічника начальника шахти Чудіна з роботи знято, а голові шахтного комітету Дегтярьову та комсору Боклагову суворо зауважено.

★ До редакції надійшов лист про те, що голова Чечелівської сільради, Кременчуцького району, Сороколат аморально поводить себе, зловживає службовим становищем.

Як повідомив секретар Полтавського обкому КП України т. Рожанчук, за морально-побутовий розклад Сороколата з партії виключено і з роботи знято.

★ Читачі повідомили Перцеві про те, що голова Локачівської райспоживспілки (Волинська обл.) Жорницький не бореться з розтратами та розкраданням кооперативної власності в районі. Після перевірки фактів Жорницького з роботи знято.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: Остап ВИШНЯ, П. ГЛАЗОВИЙ (заст. редактора), О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво ЦК КПУ «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Тел. 4-73-94, 5-30-31. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 22 (321) (на українському мові). Підписано до друку 14.XI. 1955 р. Папір 70×108¹/₈=0,75 пап. арк. 2.05 друк. арк.

БФ 17146.

Друкарня видавництва ЦК КПУ «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59.

Зам. 4675. Тираж 150 000 прим.

Отсканировал и обработал А.ЛЕБЕДЕВ для сообщества: **PEREC-UA**

У ЗАОКЕАНСЬКІЙ РЕДАКЦІЇ
— Що? Знову про Женеву? Щоб її й духу тут не було!..